

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudkyně Veroniky Juříčkové a soudce Petra Šuránka v právní věci žalobkyně: **AUTODROM MOST, a. s.**, sídlem Tvrzova 5, Most, zastoupené Mgr. Petrem Zachem, advokátem, sídlem Na Petřínách 310/82, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**, sídlem Palackého náměstí 375/4, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 6. 2024, č. j. MZDR 13924/ 2024-4/PRO, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 14. 8. 2024, č. j. 18 Ad 10/2024-15,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před městským soudem

[1] Žalobkyně se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí ředitele Krajské hygienické stanice Ústeckého kraje ze dne 17. 4. 2024, jímž ředitel rozhodl o žalobkynině námitce podjatosti vůči Ing. D. P., Ph.D., a všem zaměstnancům Zdravotního ústavu se sídlem v Ostravě, Centra hygienických laboratoří, v řízení o přestupku dle § 92g odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a změně některých souvisejících zákonů, tak, že tyto osoby nejsou vyloučeny z účasti na plnění úkolů krajské hygienické stanice a z úkolů podle § 88 odst. 6 zákona o ochraně veřejného zdraví.

[2] Městský soud žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), neboť rozhodnutí o námitce podjatosti představuje úkon, kterým se upravuje vedení řízení před správním orgánem, a tedy je z přezkumu podle § 70 písm. c) s. ř. s. vyloučeno.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Proti usnesení městského soudu podala žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížnost.

[4] Stěžovatelka namítala, že výluka ze soudního přezkumu byla posouzena nesprávně. Dle stěžovatelky mělo být rozhodnutí žalovaného soudem přezkoumáno, neboť správní orgán se chystá ve věci rozhodnout na základě dokumentů připravených osobou, proti které námitka podjatosti směřovala. Z hlediska ekonomiky řízení je namíste žalobou napadené rozhodnutí přezkoumat. Postupem městského soudu bylo porušeno právo stěžovatelky na spravedlivý proces.

[5] Stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud usnesení městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[6] Žalovaný se ve svém vyjádření ztotožnil s usnesením městského soudu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[8] Poté přezkoumal napadené usnesení městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

[9] Pokud kasační stížnost směřuje proti rozhodnutí, jímž byla žaloba odmítnuta, přichází v úvahu pouze stížný důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí žaloby. Z povahy věci nelze namítat žádné jiné důvody (srov. nález Ústavního soudu ze dne 17. 5. 2007, sp. zn. III. ÚS 93/06, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005-65).

[10] Nejvyšší správní soud se proto zabýval otázkou, zda městský soud žalobu stěžovatelky odmítl v souladu se zákonem.

[11] Jak vyplývá již z usnesení městského soudu, konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu potvrzuje, že rozhodnutí správního orgánu o námitce podjatosti je rozhodnutím, jímž se upravuje vedení řízení před správním orgánem (kromě četné judikatury, na niž odkázal městský soud, viz např. také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2010, č. j. 7 Afs 56/2009-59, či ze dne 13. 2. 2018, č. j. 3 Afs 54/2017-25). Rozhodnutím, jímž se upravuje vedení řízení před správním orgánem, je pak také rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o námitce podjatosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2020, č. j. 8 As 32/2020-38). Taková rozhodnutí jsou podle § 70 písm. c) s. ř. s. ze soudního přezkumu vyloučena.

pokračování

[12] Skutečnost, že správní orgán vydá rozhodnutí na podkladě dokumentů připravených osobou, proti níž námitka podjatosti směřovala, jak namítá stěžovatelka, nic nemění na tom, že rozhodnutí o námitce podjatosti je procesním rozhodnutím, jehož smyslem je umožnit řádné provedení správního řízení a jeho završení rozhodnutím ve věci (§ 9 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád). Teprve rozhodnutí, jímž bylo řízení před správním orgánem završeno, může být podle zákona předmětem soudního přezkumu.

[13] Jak správně uvedl městský soud, výluka rozhodnutí o námitce podjatosti ze samostatného soudního přezkumu neznamená, že otázka podjatosti úředních osob nemůže být soudem vůbec posouzena. Proti rozhodnutí o námitce podjatosti může stěžovatel brojit v žalobě podané proti konečnému rozhodnutí ve věci. Soudní ochrana proti rozhodnutí o námitce podjatosti pak bude součástí soudního přezkumu konečného rozhodnutí ve věci. Námitka porušení práva na spravedlivý proces tak není opodstatněná.

[14] Na zákonné úpravě kompetenční výluky dle § 70 písm. c) s. ř. s. nic nemění ani stěžovatelčino přesvědčení, že ekonomičtější by bylo rozhodnutí o námitce podjatosti přezkoumat samostatně.

[15] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že městský soud žalobu stěžovatelky odmítl v souladu se zákonem.

IV. Závěr a náklady řízení

[16] S ohledem na shora uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[17] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Žalobkyně jako stěžovatelka neměla úspěch ve věci, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci úspěch, náklady vzniklé žalovanému však nepřekračují rámec jeho úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. ledna 2025

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu